

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒/๒๕๕๖

วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา
วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ผู้ร้อง
โดยประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เสนอคำร้องลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๕
ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กร
ตามรัฐธรรมนูญ

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ข้ออ้างและเหตุผลโดยสรุปของทั้งสองฝ่าย
ปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่
ขององค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อ
ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย” ซึ่งหมายถึงการที่องค์กรตามรัฐธรรมนูญใดจะเสนอเรื่องให้ศาล
รัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้ก็ต่อเมื่อมีปัญหาหรือข้อโต้แย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ
ระหว่างองค์กรตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้น สำหรับกรณีปัญหาตามคำร้องข้อเท็จจริงปรากฏว่าคณะกรรมการ
ป.ป.ช. ผู้ร้อง อาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๓) และได้ใช้อำนาจตามบทบัญญัติต่างๆ
ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒
ครบถ้วนทุกขั้นตอนตามกฎหมายดังกล่าวแล้ว โดยในการปฏิบัติหน้าที่มิได้มีหน่วยงานของรัฐหรือ
องค์กรตามรัฐธรรมนูญใดโต้แย้งคัดค้านการใช้อำนาจหน้าที่ของผู้ร้องตามพระราชบัญญัตินี้แต่อย่างใด
และเมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหา คือนายวีรพล ดวงสูงเนิน
ตามความเห็นของผู้ร้อง และแจ้งให้ผู้ร้องทราบตามมาตรา ๕๓ ของพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว ก็ต้อง
ถือว่าอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๓) และพระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๑๕ (๓) เป็นอันสิ้นสุดลง
โดยสมบูรณ์แล้วผู้ร้องจึงมิได้มีอำนาจหน้าที่หรือความรับผิดชอบใดๆ ตามรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย
อื่นใดเกี่ยวกับผู้ถูกกล่าวหาอีกต่อไป ส่วนมาตรา ๕๖ ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เป็นบทบัญญัติ

ที่ให้สิทธิหรืออำนาจผู้ถูกกล่าวหาที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการส่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาต่อไปได้ แต่ตามมาตรานี้ก็มิได้จำกัดอำนาจของผู้พิจารณาอุทธรณ์ไว้ และมีใช้บทบัญญัติที่จำกัดขอบเขตในการอุทธรณ์ตามที่ผู้ร้องตีความเอาเอง เพราะหากอุทธรณ์ได้เฉพาะระดับโทษตามที่ผู้ร้องตีความแล้ว ในกรณีนี้หากผู้บังคับบัญชาส่งลงโทษให้ปลดออกซึ่งเป็นโทษเบากว่าไล่ออก ผู้ถูกกล่าวหาที่ไม่มีทางที่จะอาศัยมาตรา ๘๖ เพื่ออุทธรณ์ต่อไป เพราะโทษปลดออกเป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหาอยู่แล้ว การตีความกฎหมายเพื่อให้อำนาจแก่ตนเองของผู้ร้องในลักษณะเช่นนี้ย่อมก่อให้เกิดความไม่มั่นคงและไม่เป็นธรรมแก่ข้าราชการทั้งประเทศอย่างยิ่ง เพราะแม้แต่นักการเมืองที่เข้ามาบริหารประเทศในระยะเวลาค่อนข้างสั้นก็ยังมีวุฒิสภาเป็นผู้ตรวจสอบและกลั่นกรองอีกชั้นหนึ่งเพื่อความรอบคอบและเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา ปัญหาของผู้ร้องอาจเทียบเคียงได้กับกรณีศาลยุติธรรมดำเนินกระบวนการพิจารณาอาญาจนกระทั่งพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย เมื่อคดีถึงที่สุดหรือไม่อาจอุทธรณ์ฎีกาต่อไปได้ ก็ต้องถือว่าอำนาจหน้าที่ของศาลยุติธรรมตามกฎหมายเป็นอันสิ้นสุดลงนับแต่นั้น ภาระหน้าที่ในการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาต่อไปย่อมอยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์โดยตรง ศาลยุติธรรมไม่มีอำนาจหน้าที่ใดๆ ตามกฎหมายที่จะเข้าไปตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ว่าได้ลงโทษจำเลยถูกต้องครบถ้วนตามคำพิพากษาหรือไม่ เพราะกรมราชทัณฑ์ก็มีอำนาจตามกฎหมายราชทัณฑ์ที่จะลดหรือเปลี่ยนแปลงโทษของจำเลยได้เอง โดยไม่ต้องขออนุญาตศาลหรือแจ้งให้ศาลทราบ การที่กรมราชทัณฑ์จำคุกจำเลยต่ำกว่าโทษตามคำพิพากษา โดยอาศัยหลักเกณฑ์ตามกฎหมายราชทัณฑ์ตลอดมา ศาลยุติธรรมก็ไม่อาจอ้างได้ว่าอำนาจหน้าที่ของตน ซึ่งกระทำในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์มีปัญหาหรือข้อโต้แย้งเกิดขึ้น เนื่องจากถูกกรมราชทัณฑ์ลิดรอนอำนาจเพราะเป็นเรื่องต่างฝ่ายต่างทำหน้าที่ของตนตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ นอกจากนี้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน หรือ ก.พ. ก็มีองค์การตามรัฐธรรมนูญ ส่วนคณะรัฐมนตรีแม้จะเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ แต่ก็ปฏิบัติหน้าที่ไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เช่นเดียวกับ ก.พ. โดยมีได้อาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด ทั้งไม่มีบทบัญญัติได้ของรัฐธรรมนูญ หรือพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติชัดแจ้งหรือพอจะอนุมานได้ว่า ให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในกรณีนี้ถือเป็นที่สุด เพราะหากรัฐธรรมนูญประสงค์ให้ “การไต่สวนและวินิจฉัย” ของผู้ร้องตามมาตรา ๓๐๑ (๓) ถือเป็นที่สุด ก็คงจะต้องใช้ถ้อยคำว่า “ไต่สวนและวินิจฉัยชี้ขาด” เช่นเดียวกับการให้อำนาจแก่คณะกรรมการการเลือกตั้งตามมาตรา ๑๔๕ (๓) เมื่อพิจารณาปัญหาตามคำร้องแล้ว ก็พอจะสรุปได้ว่าผู้ร้องไม่เห็นด้วยกับการปฏิบัติหน้าที่ของ ก.พ. และคณะรัฐมนตรี เพราะผู้ร้องเห็นว่า เมื่อผู้ร้อง “ไต่สวนและวินิจฉัย” ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๓) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ

ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๑๕ (๓) แล้ว เป็นการตัดสินชี้ขาด
ถือเป็นที่สุด ก.พ. มีอำนาจกลับฐานความผิดเป็นผิดวินัยไม่ร้ายแรงได้หรือไม่ และคณะกรรมการมีมติให้
นายวีรพล ดวงสูงเนิน กลับเข้ารับราชการได้หรือไม่ ปัญหาของผู้ร้องจึงมีลักษณะเป็นการสอบถามหรือ
การปรึกษาหารือเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตนเองต่อศาลรัฐธรรมนูญเท่านั้น มิใช่กรณีมีปัญหาหรือ
ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้นระหว่างผู้ร้องกับ ก.พ. และคณะกรรมการ ซึ่งต่าง
ก็ปฏิบัติหน้าที่ไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ยังใช้บังคับอยู่ ปัญหา
ในเรื่องนี้น่าจะต้องอาศัยการแก้ไขกฎหมายให้ชัดเจนและสอดคล้องกันเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมเท่านั้น
จึงไม่ชอบที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับเรื่องของผู้ร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามนัยของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖

อาศัยเหตุผลดังที่กล่าวมา จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้องของคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม
การทุจริตแห่งชาติ

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ